

MÜREKKEP

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2019-2020
Dönem: 1
Sayı: 11

Okan TEPE OKUMAYI SEVİYORUM

Bir varmış; bir yokmuş
Evvel zaman içinde
Kalbur saman içinde
Develer tellal iken
Pireler berber iken
Ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallarken...

Bir zamanlar uzak diyarların kitapları en yakın dostu kabul eden bir kız varmış. Bu kızın adı Melek imiş. Ailesiyle mutlu mesut yaşayan birçok da arkadaşı olan bir kızmış Melek. Ama en yakın arkadaşı her zaman kitaplar oluyormuş.

Kitap dostu Melek yine bir gün kitabını alıp balkonda okumaya başlamış. Bu kitabı annesi doğum gününde hediye etmiş ona. Rengarenk resimleri, ilgi çekici başlıklarıyla çok dikkatini çekmiş bu kitap küçük kızın. İlk sayfadan itibaren annesinin onun için çok güzel bir kitap seçtiğini fark etmiş Melek. Okuduğu masaldaki çocuk kelebekleri çok seven bir çocukmuş. Melek tam bu masalı okurken kitabının üzerine bir kelebek konmuş. Kız da merakla kelebeğe eğilmiş ve ona dokunmuş. Dokunduğu anda da olağanüstü bir şey olmuş. Kelebek o minicik kanadına kıızı da alıp havalanmış. Nefesi kesilmiş Melek'in. Nasıl oldu bu diyerek süzölmeye başlamışlar minik kelebeğe gökyüzünde. Ne kadar da güzelmiş her şey yukarıdan. Kocaman beş katlı evleri minicik görünüyor. Gülmüş Melek. Kelebek ona tüm şehri gezdiriyormuş. Okullarını da görmüş tam tepeden. Arkadaşları okulun yanındaki parkta oynuyorlarmış. Karınca kadarmış hepsi. Melek yine gülmeye başlamış. O sırada annesinin sesini duymuş.

Gülezer ÜNAL GİZLİ YOLCULUK

Bir kış günüydü. Zeynep ile Zehra aynı sınıfa gidiyorlardı. Okul çıkışı için Zehra'nın bir planı vardı:

-Zeynep, bugün çıkışta annelerimizden izin alıp bisikletlerimizle parkta dolaşalım mı?

Zeynep sevinçle:

-Olur, çok güzel olur. Ben annemden izin alıp gelirim.

İki arkadaş sözleştikleri saatte bisikletleriyle parkta buluştular. Gezerken konuşmaya dalıp parktan biraz uzaklaştılar. Uzaklaştıklarını karanlığı görünce fark ettiler. Telaşlanmışlardı. Dikkatle ve güçlkle görerek etrafı süzdüler. Tren rayları vardı yakınlarında.

Demek istasyona kadar gelmişlerdi. Hayret, o kadar yol, nasıl bu kadar kısa sürede gelinirdi ki. Zehra, Zeynep'e burayı eskiden beri merak ediyorum, biraz gezelim mi demiş. Zeynep de aslında çok meraklı imiş ama hem karanlıktan, hem de saatin geç olmasından korkuyormuş. İtiraz etmiş önce.

-Olmaz Zehra iki çocuk akşam vakti, ter edilmiş bir istasyonda ne yapar? Boş ver dönelim hadi. Ben korkuyorum.

Zehra:

-Korkacak bir şey yok. Benim çantamda fener var. En fazla on dakika dolaşır çıkarız.

Yeşerirdi yeryüzü.
Masmaviye boyanırdı gökyüzü.
Mutluluk burada tohum olarak doğar
Bir ağaç olarak büyürdü.

Benim dünyam mutluluğu seren,
Her sabah güneşi veren,
Korkuyu kini öldüren,
Bir dünya olurdu.

Zeynep KARABUDAĞ KELEBEK GİBİ ÖZGÜR

Benim bir dünyam olsa,
İnsanlar olurdu.
Kanatlarını açıp, havalanıp uçardı.
Çocuklar eski nesillere dayanıp
Oyunlar oynardı.

Tuğba YAŞAR FİLİZ

Şaşırmış. Annesi de acaba bir kelebek ile havalanmış gökyüzüne. Dönüp baktığında donup kalmış evdeymiş Melek. Balkonda imiş. Hatta okuduğu kitapta okuduğu satırda kalmış. Annesi de içeriden ona yemek saati geldiği için sesleniyormuş.

Melek'i gökyüzüne havalandıran, onu bulutlarda gezdiren, kelebeğin sırtına koyan meğer okuduğu kitapmış. Meğer kitaplar insanı uçuran, hayalleri gerçeğe çeviren en yakın dostlarmış.

Zeynep:

-Peki, hadi o zaman hızlıca bakalım da gidelim evimize.

İki kafadar terk edilmiş istasyon binasına girmişler. Epey büyükmüş içerisi. Eski banklar, sandalyeler, kırık dökük masalar... Etraf bundan ibaretmiş. Fakat alanın her tarafında kapılar varmış galiba bu kapıların ardında daha ilgi çekici şeyler vardır, diyerek birisini açmaya çalışmışlar fakat nafile. Kapı kolu dahi kımlıdamamış. İstasyondaki ona yakın kapının hepsini açmaya çalışmışlar ama nafile. Hiçbirinde başarılı olamamışlar.

İstasyonda meraklarını giderecek bir şey bulamayan iki kafadar evlerine dönmek için yola çıkmışlar. Fakat istasyon şehrin az da olsa dışında olduğunda civarda ışıklandırma azmış. Zehra'nın el fenerini önlerine tutarak güçlkle ilerlemişler. Onlar yavaşladıkça zaman hızlıca akmış. Evlerine vardıklarında saat akşam sekizi geçiyormuş. Aynı sokakta oturan aileleri çoktan dışarı çıkmış da Zehra ile Zeynep'i arıyorlarmış bile. İki annenin de gözleri yaşlı karşılarında evlatlarını görünce önce sımsıkı sarılmışlar. Çünkü çocukların başlarına bir şey geldi sanıyorlarmış. Saat altıda evde olmaları gerekirken iki saattir yoklarmış çünkü. Olanları çocuklarından dinleyen anneler biraz kızmış kızlarına. Fakat Zehra ile Zeynep zaten annelerini o halde görünce yaptıkları hatayı anlamışlar. Bir daha böyle yaramazlıklar yapmayacaklarını söz verip evlerine dönmüşler.

O gün okul çıkışı arkadaşlarımla evlerimize gidiyorduk. Arkadaşlarım Eda ve Rabia da evlerine bizim yürüdüğümüz yoldan gideceklerdi. Hafif yağmur atıştırmaya başlamıştı. Ama biz yine de sallana sallana yürümeye devam ediyorduk.

Eve varmak üzere idik. Yağmur birden bastırdı. Fakat Eda koşmak istemedi. Çünkü çantalarımız çok ağırdı. Biz de ona uymuştuk. Ama saniyeler sonra yağmur öyle şiddetlendi ki koşmak zorunda kaldık. Annem de bizi merak etmiş evin önüne çıkmıştı bile. Arkadaşlarımla birlikte hiçbir şey diyemeden kendimizi eve attık. Annem arkadaşlarımıza da bizim kıyafetlerimizden giydirdi. Ailelerine de onları merak etmesinler diye haber verdi. Saat bu arada akşam altıya varmıştı. Yağmur da dinince arkadaşlarım evlerine gitmek için çıktılar. Biz de onları uğurlamaya çıkmıştık. Evin önünde çamurlu bir su birikintisi vardı. Arkadaşım Rabia buraya zıplayınca Eda'nın kıyafetlerini berbat etti. Yine eve döndük tabi. Eda tekrar üstünü değiştirdi. O gün her şey ters gidiyordu. Arkadaşlarım tekrar yola çıktılar ve bu kez sağ salim evlerine vardılar.

Üzerinden zaman geçmesine rağmen yaşadığımız bu aksi günü hâlâ unutamıyorum.

Gül ÜNAL BİLİNÇLİ BESLENME

Sağlıklı olmak istiyorsak eğer,
Faydalı besinleri bilmeliyiz.
Onları düzenli tüketip,
Güçlü olmalıyız.

Sağlıklı olmak istiyorsak eğer,
Protein tüketip vitamin almalıyız.
Dişlerimizi fırçalayıp
Temiz olmalıyız.

Sağlıklı olmak istiyorsak eğer,
Sık sık ellerimizi yıkayıp,
Meyve sebze yemeliyiz.
Zararlı ürün tüketmemeliyiz.

Kadir Efe GÜNDÜR BEYAZ BALON

On sekiz yaşındaydım. Bir akşam annemle evde kavga etmişim. O kadar çok ağır sözler söyledim ki annemin yüzüne bakamazdım. Evden ayrılmaya karar verdim. Biliyordum, annem çok üzülecekti. Ama ben anneme söylediğim sözler yüzünden kendimi affedemiyordum. O gece dışarıda kaldım. Çok korkutucu ve karanlıktı. Fakat bir şekilde sabah olmuştu. Biliyorum, annem de babam da bana kızmıştı. Çünkü hiç aramamışlardı. Sabah çaresiz parkta dolaşırken yerde beyaz bir balon gördüm. Şişirdim. Parkta ağlayan küçük bir çocuk vardı. Sussun diye ona verdim. Sevindi ve aldı. Annesi bana iki lira uzattı. Hayır, gerek yok dedim. Almam için ısrar etti. Ben de evden ayrılırken yanıma hiçbir şey almadığımdan çaresiz kabul ettim. O parayla simit aldım. Çünkü çok açtım. Sonra aklıma bir fikir geldi. Bu simidi de satabilirdim. Yol kenarına geçip simit 3 lira dedim sessizce. Fakat ihtiyacım olduğu anlaşılacak ki simit hemen satıldı. Kazandığım para ile de su aldım. Onları da sattım. Bu işi sevmişim. İnanılmaz hızla para kazanmaya başlamıştım.

Bir yıl geçti. Artık bir market açacak param olmuştu. Marketime 'Beyaz Balon' adını vermişim. Çünkü her şey onun sayesinde olmuştu. Artık sokaklarda da kalmıyordum.

Dükkanımda yatıp kalkıyordum. Bu sırada dükkânıma gelip giden bir hanımla tanıştım. Zamanla birbirimize açıldık ve güzel bir arkadaşlığa başladık. Elbette bana ilk sorduğu şeylerden biri ailem oldu. Ben de ona yaşadıklarımı olduğu gibi anlattım. Bana yanlış yaptığımı söyledi. Bunu ben de biliyordum ama ailemin karşısına çıkacak cesaretim yoktu. Sonunda beni ikna etti.

O gün elime beş tane beyaz balon alıp ailemi ziyaret etmeye karar verdim. Beyaz balonlardan birisi annem, birisi babam, diğer ikisi de kardeşlerim içindi. Biri de tabi ki benimdi. Kız arkadaşım da benimle gelmek istedi. Ailemin yaşadığı sokağa girdiğimde

Kalbimin atışı dışardan duyuluyor sanıyordum. Acaba benim nasıl karşılayacaklar dememe kalmadan kardeşlerim abi, diyerek yanıma koştular. Onların sesini duyan annem ve babamdan evden çıkıp bahçeye yanımıza geldiler. Sanki dün yanlarından ayrılmışım gibi davranıyorlardı. Şaşırmıştım. Ben yaşadıklarımı anlatmaya başlayınca babam gülümsedi. Biliyoruz oğlum, her şeyi biliyoruz dedi. Meğer bir yıldır beni uzaktan uzağa izliyorlarmış. O gün simidi benden 3 liraya satın alan da sık sık dükkânıma gelip müşterilerim olan da hep babamın arkadaşları imiş. Benim kendi ayaklarım üzerinde durabildiğimi görünce ses çıkarmamışlar. Zor bir durumda kalsam meğer hemen ortaya çıkacaklarmış. Gerçekten çok şaşırmıştım. Şaşkınlığımı annem böldü. Hadi içeri girelim, yemeği bizimle yiyin dedi. Tabi yanımdaki arkadaşımın da kim olduğunu sordu. Ben kızarıp kalmıştım. Kız arkadaşım cevap verdi:

-Efendim ben Efe'nin kız arkadaşısıyım. Sizleri çok sevdiğini biliyorum. O yüzden sizle tanışmak istedim.

Annem memnun oldum kızım diyerek bizi eve aldı. Yemeğimizi yiyip çaylarımızı içtik. Artı kalkmak istiyorduk ki babam itiraz etti. Artık bizimle kalmalısın dedi. Bunu kabul etmedim. Çünkü ailemle görüşmeye karar verdiğimde hep birlikte yaşamak için büyük bir ev satın almıştım. Onları zor da olsa ikna ettim. Eski evimizi de bir barınağa çevirdik. Barınağa da 'Beyaz Balon' ismini verdim. Dükkanın başına da babamın geçmesini istedim.

Benim çok güzel bir ailem vardı. Beni kendi ayakları üzerinde duran bir evlat olarak yetiştirmişlerdi. Her şeye rağmen... Fakat bana kalırsa herkes ailesinin sözünü dinlemeli, bir gün bile onlardan ayrı geçirmemelidir. Sonuçta 'Beyaz Balon' herkesin karşısına çıkıyabilir.

Beyaz Balon gibi tertemiz kalabilmeniz dileğiyle... Aile servettir.

Tuğba YAŞAR **ÖZDENETİM**

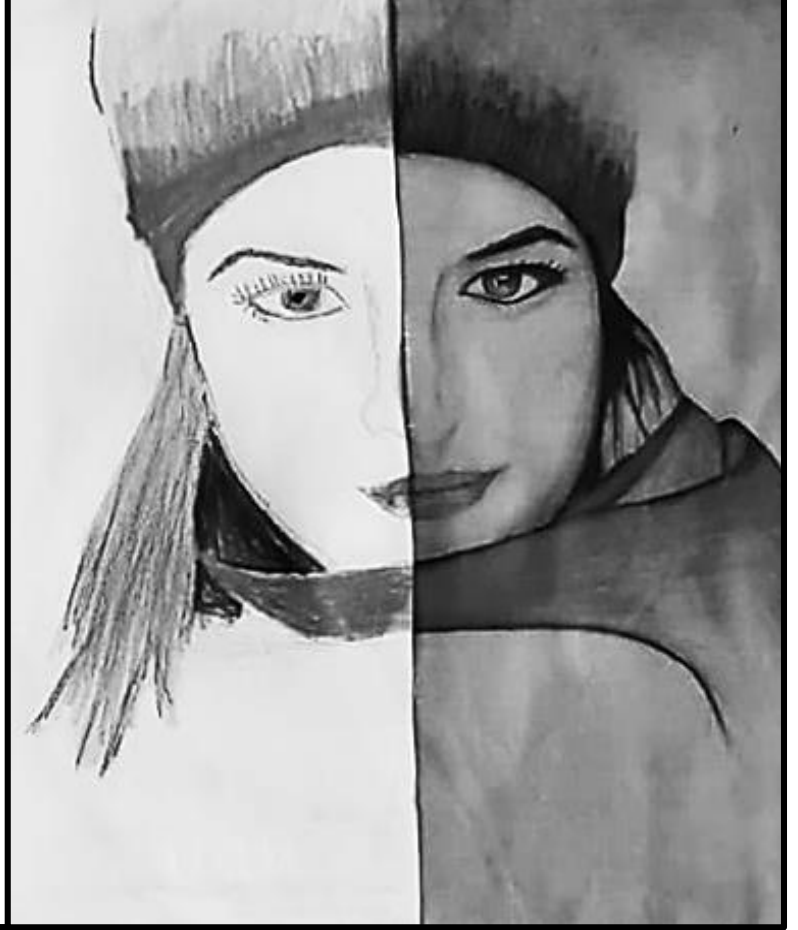
Ceyda, ilkokula giden başarılı bir çocuktur. Yeni şeyler öğrenmeyi çok sever, her gün kendini geliştirirdi.

Bir gün okula gittiğinde koridorun kenarında bir ağaç maketi gördü. 'Değerler Ağacı' yazıyordu. Üzerinde ise bazı değerler yazmaktaydı. Hemen hepsinin kendinde bulunup bulunmadığını düşündü. 'Öz denetim' dikkatini çekti. Daha önce böyle bir şey duymamıştı. Önce anlamaya çalıştı. Öz, insanın kendisi demekti. Denetimi ise öğretmeninden daha önce duymuştu. Müfettiş demişti galiba öğretmeni. Okulumuzu denetime gelecek demişti. Galiba kontrol demekti bu. Ceyda anlamış gibiydi. Evet, özdenetim insanın kendini denetlemesi olabilirdi. Eve gidip kendi odasını denetlemeye başladı. Her şey düzenli idi. Dikkatlice etrafı incelemeye devam ederken annesi geldi. Ceyda'ya ne yaptığını sorunca o da bir bir anlattı düşündüklerini. Annesi önce kızına sevgiyle baktı ama sonra kendini tutamayarak kahkahalar atmaya başladı.

-Canım kızım, özdenetim kişinin kendini denetlemesi bir anlamda evet, ama seninki gibi bir denetleme değil. Kişinin daha önemli bir amaca ulaşmak için davranışlarını, tepkilerini denetleyip sınırlamasına özdenetim diyoruz aslında, benim canım kızım.

Ceyda annesinden çeşitli örnekler istedi özdenetimi iyice kavrayabilmek için. Annesinin verdiği örnekleri duydukça kendi yaptıklarına güldü. Bu da Ceyda'nın anılarında yer alan güzel bir olay oldu.

Neslihan AY **MADALYON**

Zeynep KUŞ **ÖZ BAKIM**

- Anne, çantamı ders programıma göre hazırladın mı?
- Evet, kızım. Formanı giydi isen gel çorabını da giy. Saçına da tokamı takayım.
- Tamam, anne.

Canım annem. Her şeyimi hazırlıyor. Çok rahatım. Artık okula gideyim.

Arkadaşlarım neredeyse tüm işlerini kendileri yapıyorlar. Ne gerek var anlamıyorum. Biz ders çalışıyoruz, yetmez mi? Diğer işleri annelerimiz yapabilir bence. Arkadaşlarım ben böyle söyleyince kızıyorlar. İnsan sorumluluk sahibi olmalı diyorlar. Onlara hak vermiyordum. Ta ki annem İstanbul'a dedemin yanına gidene kadar. Dedem hastalanmıştı. Ve biraz bakıma ihtiyacı vardı. Annem de iki haftalığına onun yanına gidecekti.

O gün geldiğinde çok hüznüldüm elbette. Annemden ilk defa bu kadar ayrı kalacaktım. O sürede ablalarım ve babamla olacaktık evde. Pazar akşamı idi. Okul için çantamı hazırlayacaktım ama ders programımı bilmiyordum. Annem biliyordu fakat yolda olduğu için de ona ulaşamıyorduk. Çantama bir tane defter ve kalemligimi de koyarak okula gittim. Derste öğretmenim hiçbir kitabımın yanımda olmadığını görünce nedenini sordu. Ben durumu anlatınca da doğrusu çok şaşırıldı. Biraz da kızdı. Bir öğrenci bu yaşta kendi çantasını hazırlayamaz mı deyince arkadaşlarım arasında bana gülenler oldu. Öğretmenim gülenleri uyardıktan sonra benimle teneffüste konuşmak istediğini söyledi.

Teneffüste öğretmenimin yanına gittim. Bana:

-Asya, neden çantamı hazırlayamadın kızım, dedi.

Ben de durumu iyice anlattım. Öğretmenim annen senin için iyilik yapmak istemiş elbette ama yaşın artık kendi çantasını hazırlayacak kadar oldu. Bu durumu annenle de konuşup sana biraz sorumluluk vermesini sağlayalım dedi. Annem İstanbul'dan geldiğinde ilk iş öğretmenimle görüştü. Artık evde bana önce okulla ilgili sonra da evimizle ilgili küçük görevler vermeye başladı. Başlarda isteksizdim ama işe yaramak zamanla hoşuma gitmeye başladı. Zaten anemin evde olmadığı iki hafta da hatamızı anlamamıza yetmişti.

Hayat sorumluluk alınca daha huzurlu oluyordu galiba.

Murat Ayla **DOSTLUK**

Dostluktur bunun adı,
Hep beraber olmanın heyecanı,
Günler geçse de beraberiz.
Hep dost kalacağımıza söz verimiz.

Dostluk bir başkadır.
Birbirimizi sevmek çok tatlıdır.
Ayrılmayız birbirimizden.
Dostluk en sağlam arkadaşlıktır.

Rukiye KARAVELİ **KARMAŞIK DUYGULAR**

Ben yedinci sınıfta iken babam bir iş seyahati için Kazakistan'a gitmişti. Babamı çok özlemiştim. Onu görmeyeli tam dört ay olmuştu. İşleri yoğun olduğu için Türkiye'ye dönemiyor, biz de özlemimiz bir nebze olsun dinsin diye onunla görüntülü konuşuyorduk.

Bir perşembe günü babamla konuşurken ne zaman döneceğini sormuştum. Babam da o hafta Pazar günü geleceğini söylemişti. Ben çok üzülümüştüm. Çünkü okul gezisi için Safranbolu'ya gidecektik ve beni okula babam bıraksın, okuldan babam alsın istiyordum. Okul gezimiz ise cumartesi günü idi maalesef babam yetişemeyeceğini söyledi. Çok karmaşık duygular içerisindeydim. Babamın yakında gelecek olmasına seviniyor ama cumartesi gününe yetişemeyeceğine üzüliyordum.

Ertesi gün okula gittiğimde içimde bilinmez bir heyecan vardı. Son derse gelene kadar bu daha da çok arttı. Çıkış zili çaldı ve tören için aşağıya indik. İstiklal Marşımızı okuyup kapıya yöneldiğimde babamı gördüm. Hıçkırıklara boğulmuşum. Babama sınırsız o ilk sarılmam hayatımdaki en güzel anlardan biri olmuştu. Bu anı keşke bir daha yaşayabilseydim.

Güzel ve güneşli bir gündü. Selin ve teyzesi hafta sonu gidecekleri piknik için alışverişe çıktılar. Önce kasaptan tavuk eti ve ciğer aldılar. Parasını ödeyerek kasaptan ayrıldılar.

Selin ve teyzesinin pazara gitmek için caddeden karşıya geçmeleri gerekiyordu. Trafik polisi düdüğünü çalarak araçları durdurdu. Yayalar karşıdan karşıya geçtiler. Caddeyi geçtikten sonra Pazar yerine geldiler. Pazarda her türlü sebze ve meyve vardı. Önce domates, biber, soğan aldılar. Poşetler ağır olduğu için Selin de teyzesine yardım ediyordu. Meyve almak için pazarın içine doğru yürümeye başladılar. Hava çok sıcaktı, Pazar da çok kalabalıktı.

Birden; "İmdat cüzdanımı çaldılar, yakalayın!" diye bir ses duyuldu. Hırsız adam cüzdanı çalmış kaçıyor, polis de kovalıyordu. Selin ve teyzesi de olay yerine geldiler. Bir de ne görsünler komşuları yaşlı Hasan dede yerde baygın yatıyor. Zavallı yaşlı Hasan dede cüzdanı çalınınca korkudan ve sıcaktan bayılmış.

Ambulansa heber verildi. az sonra ambulans geldi. Selin, teyzesi ve yaşlı Hasan dede ambulansa binerek hastaneye gittiler. Doktor, Hasan dedeyi muayene etti ve hemşireye serum takmasını söyledi. Yaşlı Hasan dede 4-5 saat sonra kendine gelebildi.

Selin ve teyzesi yaşlı Hasan dedeyi bir taksiye bindirerek evine götürdüler. Olayı duyan komşuları, yaşlı Hasan dedeyi ziyarete geldiler. Birden kapı çalındı. Gelen polisti, hırsız yakalanıp hapisaneye atılmıştı. Cüzdanı getirip Hasan dedeye teslim etti. Yaşlı dede:

- Teşekkür ederim, dedi.

Selin ve teyzesi Hasan dedeye: Geçmiş olsun! Diyerek oradan ayrıldılar. Teyzesinden kardeşini alarak eve geldiler. Selin, akşam olanları babasına ve annesine bir bir anlattı. Babası:

- Yavrum başkasına ait olan hiçbir şey alınmaz. Hırsızlık çok kötü bir davranıştır. Yaşlı Hasan dedenin başına da kötü şeyler gelebilirdi. Annenle ve seninle komşumuz Hasan dedeye yardım ettiğiniz için gurur duyuyorum, diyerek onlara sarıldı.

Kadir GÜNDÜR GELECEĞİ ELİNDE TUTMAK

Öğretmen olmak, bir çocuğu beynini sorularla doldurmak değildi.

Anlatmalıydı aynı zamanda hayatı. Mesela bir kedinin kuyruğunu çekmenin kötü bir şey olduğunu... Şimdi kedinin kuyruğunu çekersek ileride eşimizin saçını çekebileceğimizi... Bir köpeğe tekme atmamamız gerektiğini, henüz

filizlenmiş bir meyveyi dalından koparmayacağımızı anlatmalıydı. Bugün yetişmemiş bir meyveyi dalından koparanın yarın yavrusunu annesinden ayırabileceğini...

Biliyorum, zor öğretmen olmak. Birçok ailenin ihmal ettiği çocuğa şekil vermeye çalışmak...Dikkat ister, emek ister, sevgi ister. Her çocuğa ayrı ayrı zaman ister. Ama gelecek de onların elindedir. İyi eğitilmezsek hırsız bir polis, yalancı bir avukat hatta psikolojisi bozuk bir öğretmen olabiliriz. Sadece ders anlatmak yerine iyi insan olayı da anlatmalı öğretmen. Şımaran çocuğa hemen kızmak yerine önce altında neler olduğunu araştırmalı. Belki evinde onu huzursuz edecek olayların yaşandığını düşünmeli.

Biliyorum, zor öğretmen olmak. Geleceği elinde tutmak zor.

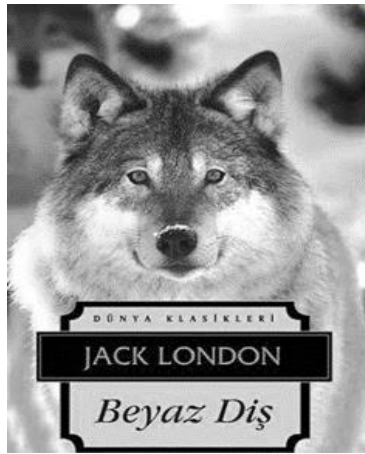
Leyla ÜNAL KORU KOLLA DOĞAYI

Doğa bizim her şeyimiz,
Onu koruyup sevmeliyiz.
Eğer temiz tutmazsak,
Bilmeliyiz tehditteyiz.

Çevredeki çöpleri,
Denizdeki kirleri,
Oluşturan kişileri,
Uyarmalı zalimleri.

Biz de iyi birer insan,
Olmak istiyorsak eğer,
Önce çevremizi,
Korumalıyız hemen.

Haydi sen de doğayı,
Koru kolla her anı.
Görürsen kirleteni,
Uyar elbet zalimi.

İlhan İRPKİ BEYAZ DIŞ

Benim bu kitapla tanışmam üzerinden aslında biraz zaman geçti. Fakat Bey z Diş beni öyle çok etkiledi ki kitabı ikinci kez okumak ve onun bana yaşattığı hisleri tekrar yaşamak istedim.

Jack London bizleri bir maceraya çıkarıyor bu kitapta. Bu acımasız dünyaya bir kurdun gözlerinden bakıyoruz. Müthiş bir zekâyla tüm zorluklara karşı ayakta kalmayı başarabilen Beyaz Diş'in gözleriyle... Dünya klasikleri arasında olan bu kitabı okurken hiç sıkılmayacağınızdan emin olabilirsiniz.

Sade, akıcı bir dil kullanıldığından maceraya kendinizi hemen kaptracaksınız. Üstelik bence bu kitabı okumak için bir yaş sınırı yok. Her yaştaki insanın okuması gereken bir mücadele örneği anlatılıyor kitapta. Kitabın tek bir olumsuz yanı var: okurken bazı yerlerde gözleriniz dolabilir, hatta ağlayabilirsiniz. Ağlamak benim için sorun değil diyorsanız mutlaka Beyaz Diş'e şans vermelisiniz. Ya da şöyle diyelim: onu okuyan şanslı insanlardan olmalısınız.

İMTİYAZ SAHİBİ

Nusret PARLAK

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zehra SANCAR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Oğuz ÇİMEN

GÖRSEL DANIŞMAN

Serpil FİLİZ

YAYIN KURULU

Semra DOĞAN

Ebru KIRMIZI

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ATATÜRK ORTAOKULU

Atatürk Mah. Alim Sok. No:21 Çubuk/ ANKARA

(0312) 837 1075